

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Inundationes extraordinariæ aquarum ostendunt, quantum sit
beneficium ordinaria condicio aquarum, ne inundent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

ram tendens, fontique immergens blanda libamina, ipsum quidem precabatur: ut fluentia leniret, ac dulciores aquarum venas aperiret: Deum verò, ut fecundioribus auris flumina temperaret, orabat: tamq̃ ubertatem fructuum, quam successione proles daret indigenis; nec eos genitrix filiorum aqua deficeret, quoad iusti manerent. Ad has preces, ex disciplina, manibus quoque multa operatus, fontem immutavit: & qui antea causa erat his orbitatis, ac famis, idem victus ac fecunditatis auctor est effectus. Deniq̃, rigationis eius tanta potentia est, ut si attigerit modo terram, sapidior sit, aquis diu perseverantibus. Unde eo, qua largius utuntur, exiguum emolumentum habent, qua verò parcius, plurimum. Amplius tamen, quam ceteri fontes spaciū rigat; & septuaginta quidem stadijs longam, viginti autem latam planiciem permeat. Hæc Iosephus. Quibus docet, suos quidem etiam aquis morbos aut vitia esse; sed posse sanari; & vel idcirco esse exitiosas, ut Deus manifestet, quam vitales sint Rebus publicis serui sui, quamque salutare; ut qui ex illis exitia tollant; tollerent etiam murmuraciones, si doceri se sinerent murmuratores. Quos, vel solo naturæ ductu,

Plotin. lib. 3.
enocad. 2.
cap. 18.

instruit Plotinus, qui de Mundi defectibus loquens ait: *Fortè etiã, quia nisi hæc essent, imperfectum foret & totum. Plurima namq̃, malorum, vel cuncta potius, quandam toti præstant utilitatem; quemadmodum venenosa, quamvis plurimorum vsus & ratio lateat. Iam verò prænitatem quoq̃, ipsam multa constat utilia continere, multaque reddere pulchra, pulchritudinis artificiosa more; suscitât sæpe homines ad prudentiam, neque securiori licentia torpere permittit.*

V.

Altera, contra aquas, querela, inundationes, diluivia, populationes, & laxata fluminibus mariq̃; ipsi fræna accusat. His enim

Ouid. lib. 1.
Metamorph.

*Sternuntur segetes, & deplorata colonis
Vota jacent, longiq̃, perit labor irritus anni.
Expatinata ruunt, per apertos flumina campos,
Cùmq̃, satis arbuscula simul, pecudèsq̃, viròsq̃,
Tectaq̃, cùmq̃, suis rapiunt penetrabilia sacris.
Siqua domus mansit, potuitq̃, resistere tanto
Indiecta malo, culmen tamen altior huius
Vnda tegit, pressèq̃, latent sub gurgite turres.*

Hæc inundationis facies, pro impatientibus videtur perorare. Quæ tamen si oculis æquioribus aspiciatur, Dei causam agit. Ex inunda-

inundationibus quippe istis cognoscimus, quanta sit Numinis cura, ne sæpius exorbitent vel flumina, vel maria. Totum enim mundum perditum irent aquæ, nisi à Deo cohiberentur, vel inde laudabili, quia ligat aquas in nubibus suis, ut non erumpant pariter deorsum, & terminum circumdedit aquis, usque dum finiatur lux & tenebra; Congregans, sicut in vitæ, aquas maris: ponens in thesauris abyssos. Estque planè mirabile, in sublimi, & supra aërem nubes & imbres, aëre longè grauiore, suspendi, nec simul ruere, nec semper. Vnde & Salomon interrogat: *Quis colligauit aquas, quasi in vestimento?* Admirationi erat, Romæ, Tuccia virgo Vestalis, incesti criminis rea, cum aquam cribro hausit, anno 609. Quod longè maius est, in nubibus videmus aquas portari deorsum non decedentes, & non miramur? At tum demum experimur benefici; magnitudinem, cum, rupta nube, nimbi, toto impetu, cadunt, aut flumina, vel maria limites suos transgrediuntur, omniâq; obruunt. Ex damno enim æstimamus, quid sit, damno liberari: & beneficia nubium nocuentis commendantur. Pari pacto, qui subitis inundationibus aquarum inuoluuntur, discunt agnoscere, quanti sit cohibitio inundationis faciendæ. Ea autem cohibitio, tot annos & sæculum, durat, & non admiramur? opus planè est omnipotentis, & naturam ipsam vndarum refrænantis. Cum enim natura aquis locum tribuerit supra terram; nisi naturæ author aquas, velut in vitæ congregasset, ijs utique subsidentes terræ omnes vndique cooperirentur. Id ne fiat, diuina manus obstat. At, quia aquas tam diu domitas aspiciamus, consuetudo nobis ademit admirationem.

Sed non ademit S. Ambrosio dicenti: *Nonne omnes Dei gratiam jure miramur, cum aduertimus, quod insensibilis natura, quadam sensibili ratione, suos fluctus coërceat, & fines suos vnda cognoscat?* Nec ademit admirationem S. Chrysostomo; qui cum videret mare, intra fines suos, non esse tranquillum, sed turbatum, & ferox, & vndosum, & in morem montium, procellis metuenda altitudine erectum, ac, resonante vnda boans, admirari satis non potuit sapientissimam diuinæ virtutis potentiam, quæ, multis locis, tantæ ferociæ, non rupes & saxa, sed fragilem duntaxat arenam obiecit; quæ tam vehemens impetus excipitur, frangitur, & eò, vnde irruit, quasi per ludum, refunditur, ut dubites, fortiùsne insultum faciat,

L 2 an recl-

Iob. 26. 8;
Psalm. 32. 7.

Prou. 30. 4;
Plin. l. 28. c. 20.

VI.
S. Ambros.
orat de obitu
Satyri.
S. Chrysost.
hom. 9. ad
pop.